

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14CoKR/10/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5114208482
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5114208482.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka a JUDr. Márie Dubcovej, v sporovej právnej veci žalobcu: IRIDIS s.r.o., so sídlom Sladovnícka 2557/13, 917 01 Trnava, IČO: 47 895 942, právne zastúpeného: In Medias Res, s.r.o., so sídlom Sladovnícka 13, 917 01 Trnava, IČO: 36 863 351, proti žalovaným: 1/ I & R KONKURZY A REŠTRUKTURALIZÁCIE, k.s., so sídlom Šoltésovej 2, 811 08 Bratislava, IČO: 36 865 265, správca konkurznej podstaty úpadcu: SSIM-OC, a.s., so sídlom Vysokoškolákov 8556/33B, 010 08 Žilina, IČO: 36 437 921, 2/ P. U., nar. XX.X.XXXX, trvale pobytom X. XXX, XXX XX N. G., 3/ E. U., rod. H. nar. XX.XX.XXXX, trvale pobytom X. XXX, XXX XX N. G., žalovaní v 2/ a v 3/ rade právne zastúpení: JUDr. Bohuslav MAJCHRÁK, advokát, spol. s r.o., so sídlom 850 Stará Bystrica 023 05, IČO: 36 416 525, v konaní o určenie neplatnosti právneho úkonu, alternatívne o určenie neúčinnosti právneho úkonu, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 11Cbi/5/2014-98 zo dňa 27.6.2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 11Cbi/5/2014-98 zo dňa 27.6.2017

potvrdzuje.

Žalovaní v 1/, v 2/ a v 3/ rade majú voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov tohto odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej aj len „okresný súd“) v poradí prvým výrokom žalobu zamietol. V poradí druhým výrokom okresný súd uviedol, že žalovaní v 1/, v 2/ a v 3/ rade majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania spoločne a nerozdielne v rozsahu 100%.

2. Uznesením č.k. 11Cbi/5/2014-51 zo dňa 10.3.2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť 1.4.2016, okresný súd na základe návrhu subjektu IRIDIS s.r.o., so sídlom Sladovnícka 2557/13, 917 01 Trnava, IČO: 47 895 942 rozhodol tak, že pripúšťa zmenu účastníka konania na strane žalobcu tak, že z konania vystúpi žalobca: DLM - INTER PRODUCT, spol. s r.o., so sídlom F. Urbánka 3, 917 01 Trnava, IČO: 31 413 757 a do konania na jeho miesto vstúpi obchodná spoločnosť IRIDIS s.r.o., so sídlom Sladovnícka 2557/13, 917 01 Trnava, IČO: 47 895 942. Uvedené rozhodnutie bolo rozhodnutím podľa § 92 ods. 2, 3 OSP (zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok - ďalej už aj len „OSP“). Pri rozhodnutí o pripustení zmeny na strane žalobcu zohľadnil okresný súd i skutočnosti vyplývajúce z verejne dostupného Obchodného vestníka, v zmysle ktorého zároveň konkurzný súd povolil obchodnej spoločnosti IRIDIS s.r.o. vstup do konkurzného konania na strane žalobcu podľa § 25 ods. 1 ZKR.

3. Pojednávania nariadeného okresným súdom na 27.6.2017 sa žalovaní v 1/ rade ani právny zástupca žalovaných v 2/ a v 3/ rade nezúčastnili. Doručenie predvolania mali včas a riadne vykázané. Žalovaný v 1/ rade písomným podaním z 22.6.2017 ospravedlnil svoju neúčasť a navrhol vec prejednať v jeho

neprítomnosti. Právny zástupca žalovaných v 2/ a v 3/ rade svoju neúčasť neospravedlnil včas a vážnymi okolnosťami. V nadväznosti na to okresný súd podľa § 180 CSP otvoril pojednávanie a nariadil pojednávanie v neprítomnosti žalovaného v 1/ rade a právneho zástupcu žalovaných v 2/ a v 3/ rade.

4. S poukazom na vykonané dokazovanie a právnu úpravu Článku 8 Zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej už len CSP), Článku 15 ods. 1, 2 CSP, Článku 11 ods. 1 CSP, § 191 ods. 1, 2 CSP, § 186 ods. 1, ods. 2 veta prvá CSP, § 151 ods. 1, 2 CSP, § 470 ods. 1, 2 CSP, § 137 písm. a) až d) CSP, § 39 Občianskeho zákonníka zák. č. 40/1964 Zb. (ďalej aj len „Občianskeho zákonníka“), § 80c OSP zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej už aj len „OSP“), § 498 Občianskeho zákonníka, § 57 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 7/2005 Z.z. O konkurze a reštrukturalizácii (ďalej už aj len „ZKR“), § 62 ods. 1, 2, 3, 4, 5 ZKR, § 59 ods. 1, 2, 3, 4 ZKR, § 5 ods. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 zákona č. 182/1993 o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, okresný súd žalobu zamietol.

5. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že medzi stranami sporu neboli sporné skutkové okolnosti: „Uzatvorenie Zmluvy o prevode vlastníctva bytu a nebytového priestoru medzi úpadcom ako predávajúcim a žalovanými v 2/ v 3/ rade ako kupujúcimi dňa 15.8.2012 s predmetom prevodu, tak ako je vymedzený vyššie, to

a) bytu č. XX na X. poschodí, vchod XXA domu č.s. XXXX, na ul. I., v L., ktorý je postavený na parc. C-KN č. 7930/42 v kat. úz. L., obec L., okres L. a ktorý je zapísaný na LV č. XXXX vedenom Katastrálnym úradom v Žiline, Správa katastra Žilina,

b) k bytu prislúchajúceho spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu, príslušenstve domu a pozemku parc. C-KN č. 7930/42 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 5 678 m² vo výške 5545/2669714,

c) iného nebytového priestoru č. XXX na X. poschodí, vchod X polyfunkčného domu č.s. XXXX na ul. I., v L., ktorý je postavený na parc. C-KN č. 7930/42 v kat. úz. L., obec L., okres L. a ktorý je zapísaný na LV č. XXXX vedenom Katastrálnym úradom v Žiline, Správa katastra Žilina,

d) k nebytovému priestoru prislúchajúceho spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu, príslušenstve domu a pozemku parc. C-KN č. 7930/42 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 5 678 m² vo výške 1300/2669714 /ďalej už len Zmluva alebo Kúpna zmluva alebo Zmluva o prevode vlastníctva bytu alebo Zmluva o prevode vlastníctva bytu a nebytového priestoru/, žalobcom vymedzený relevantný obsah tohto právneho úkonu, ako vyplýva z písomného vyhotovenia žaloby, skutočnosť zaplatenia preddavkov č. 1 a 2, ako vyplýva z písomného vyhotovenia žaloby, kde je vymedzená konkrétna výška a časový moment úhrady týchto preddavkov, skutočnosť, že s prevodom predmetu prevodu podľa Kúpnej zmluvy vyjadril súhlas správca podľa § 163 ZKR s tým, že kúpna cena je v tejto Kúpnej zmluve dohodnutá v súlade so záväznou časťou plánu, skutočnosť, že žalovaní v 2/ a v 3/ rade na základe Kúpnej zmluvy nadobudli vlastnícke právo k predmetu prevodu, ako aj obsah reštrukturalizačného plánu úpadcu vypracovaného v konaní Okresného súdu Žilina sp.zn. 1R/1/2010.“ Z uvedených, medzi stranami nesporných, skutkových okolností, u ktorých zároveň nebol dôvod pochybovať o ich pravdivosti, okresný súd podľa § 186 ods. 2 veta prvá CSP vychádzal.

6. Z verejne dostupného Obchodného vestníka OV č. 2011/119 s dátumom uverejnenia 21.6.2012 vyplýva skutočnosť uverejnenia uznesenia Okresného súdu Žilina o potvrdení reštrukturalizačného plánu o ukončení reštrukturalizácie úpadcu.

7. Z verejne dostupného Obchodného vestníka OV č. 48/2013 s dňom uverejnenia 8.3.2013 vyplýva skutočnosť účinkov vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu dňom 9.3.2013.

8. Vzhľadom na skutočnosť uplatnenia určovacej žaloby, ktorou žalobca uplatnil určenie neplatnosti Kúpnej zmluvy a s prihliadnutím na procesnú úpravu súdneho konania platnú a účinnú k momentu meritórneho rozhodnutia, hodnotil okresný súd primárne vzhľadom na úpravu podľa § 470 ods. 1, 2, § 137 písm. a) až d) všetko CSP otázku, či je žaloba o určenie neplatnosti označeného právneho úkonu procesne prípustná. Z vymedzenia predmetu určovacej žaloby je zrejmé, že sa žalobca domáhal určenia neplatnosti právneho úkonu, teda určenia právnej skutočnosti. Procesná úprava platná a účinná k momentu meritórneho rozhodnutia takúto žalobu zásadne nepripúšťa. Podľa § 137 CSP žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o

a) splnení povinností,

b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu,

c) určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z právneho predpisu alebo

d) o určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu. Pôvodná právna úprava zakotvená v Občianskom súdnom poriadku neobsahovala všeobecné ustanovenie, ktoré by *expressis verbis* upravovalo prípustnosť žalobného návrhu na určenie právnej skutočnosti. „Právna teória v tejto otázke nebola jednotná. Prevažovali názory, že žaloba na určenie právnej skutočnosti je prípustná iba za predpokladu, že jej prípustnosť vyplýva *in concreto* z právneho predpisu (najmä z hmotného práva). V praxi sa však žaloby na určenie právnej skutočnosti (zvyčajne) pripúšťali vo všeobecnej rovine, ak žalobca preukázal na určení právnej skutočnosti naliehavý právny záujem. Zmluvy a iné právne úkony, ich existencia, platnosť, či neplatnosť sú právnymi skutočnosťami podľa § 2 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Určenie existencie právnej skutočnosti /napríklad, že právny úkon je neplatný/ odporuje vo svojej podstate zásade, že súd má určiť aktuálny právny stav. Pri určení právnej skutočnosti hovorí rozsudok o tom, čo bolo v minulosti, nie však nevyhnutne o tom, čo je v prítomnosti. Preto napríklad výrok rozsudku, že kúpna zmluva je neplatná, nemá výpovednú hodnotu, či je v čase jeho vyhlásenia vlastníkom veci žalobca alebo niekto iný. Z opísaných dôvodov právna úprava CSP pripúšťa žalobu o určenie právnej skutočnosti iba za predpokladu, že tak vyplýva z právneho predpisu /najmä z hmotného práva/. Vzhľadom aj na vyššie uvedené okresný súd vec správne právne posúdil, keď uzavrel, že žalobkyňa sa domáhala určenia právnej skutočnosti a nie určenia, či tu právo je alebo nie je, vychádzajúc zo znenia § 137 písm. c/ a d/ CSP s prihliadnutím na obsah osobitnej časti dôvodovej správy. K tomuto ustanoveniu je možné vyvodiť, že CSP zásadne nepripúšťa určovací žaloby o určenie právnej skutočnosti, s výnimkou žalôb o určenie právnej skutočnosti za podmienky, že to vyplýva z osobitného právneho predpisu, pričom ustanovenie § 40a Občianskeho zákonníka takýmto právnym predpisom nie je. Za nového právneho stavu bolo na žalobkyni reagovať na uvedené prípadne zmenou žaloby. Uvedený záver prijal súd vyššieho stupňa - odvolací súd v konaní, ktoré začalo za účinnosti pôvodnej právnej úpravy /za účinnosti OSP/, čo je i prípad prejednávanej veci, kedy ku zmene citovanej procesnej úpravy došlo v priebehu konania, avšak táto okolnosť nemala podľa citovaných záverov odvolacieho súdu relevanciu práve z dôvodu existencie princípu okamžitej aplikability novej procesnej úpravy vyplývajúcej z CSP /§ 137 CSP/. Uvedené závery predstavujú primárny dôvod zamietnutia žaloby o určenie neplatnosti právneho úkonu Kúpnej zmluvy v tejto veci. Súd vo väzbe na tento primárny a zásadný dôvod zamietnutia žaloby o určenie neplatnosti Kúpnej zmluvy zdôrazňuje, že ani ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka, o ktoré žalobca svojimi skutkovými tvrdeniami opieral uplatnenie neplatnosti predmetného právneho úkonu, nie je právnou úpravou - právnym predpisom, z ktorého by vyplývala prípustnosť žaloby o určenie neplatnosti právneho úkonu v zmysle úpravy § 137 písm. d/ CSP.“

9. Vo vzťahu k uplatnenému určení neplatnosti predmetného právneho úkonu Kúpnej zmluvy okresný súd pri zdôraznení vyššie uvedeného primárneho dôvodu zamietnutia žaloby v tejto časti podporne dodal, že za stavu pôvodnej procesnej úpravy vyplývajúcej z OSP nebolo vylúčené, aby sa neplatnosti právneho úkonu - zmluvy domáhal i subjekt, ktorý nebol zmluvnou stranou tejto zmluvy, avšak pre úspech v konaní musel tvrdiť a preukázať svoj naliehavý právny záujem na navrhovanom určení. Pasívna vecná legitímácia žalovaných v 1/, 2/ a v 3/ rade, pokiaľ ide o určenie neplatnosti právneho úkonu Kúpnej zmluvy je daná okruhom zmluvných strán tohto právneho úkonu. Pokiaľ žalobca v tejto veci tvrdil, že ako veriteľ úpadcu má byť uspokojený z výťažku zo speňaženia všeobecnej podstaty majetku úpadcu podliehajúceho konkurzu, vychádzal by okresný súd za stavu pôvodnej procesnej úpravy zo záveru o preukázaní naliehavého právneho záujmu žalobcu na navrhovanom určení, všetko za predpokladu, že predmet prevodu je v súpise majetku úpadcu správcom zapísaný, čo je predpokladom realizácie postupu správcu - speňažovania majetku podstaty. Žalobcom vymedzené skutkové tvrdenia by okresný súd za stavu zápisu predmetu prevodu v súpise majetku úpadcu vyhodnotil ako dostatočné vo vzťahu k tvrdeniu a preukázaniu naliehavého právneho záujmu žalobcu na navrhovanom určení neplatnosti Kúpnej zmluvy, nakoľko určenie neplatnosti tohto právneho úkonu by malo (mohlo mať) dopad na právne postavenie žalobcu ako konkurzného veriteľa, a to konkrétne na mieru jeho uspokojenia v konkurznom konaní. Uvedené závery vo vzťahu k naliehavému právnemu záujmu žalobcu na navrhovanom určení okresný súd však uvádzal len podporne pri zdôraznení primárneho skonštatovania o samotnej procesnej neprípustnosti žaloby o určenie neplatnosti predmetného právneho úkonu. Rovnako len podporne vo vzťahu k primárnemu dôvodu zamietnutia žaloby o určenie neplatnosti právneho úkonu v tejto veci okresný súd uviedol, že v konaní žalobca nepreukázal a okresný súd ani inak nezistil existenciu vecného základu pre záver o neplatnosti právneho úkonu Kúpnej zmluvy podľa § 39 Občianskeho zákonníka, teda pre žalobcom tvrdené rozpor so zákonom ani z hľadiska obsahu ani z hľadiska účelu tohto právneho úkonu a ani z dôvodu obchádzania zákona. Pokiaľ, ako to vyplývalo z nesporných tvrdení strán sporu,

žalovaní v 2/ a v 3/ rade zaplatili preddavky kúpnej ceny, tak ako sú vymedzené v žalobe a tieto zaplatili nesporne pred samotným uzatvorením Kúpnej zmluvy, realizovali tieto platby ako zálohy podľa § 498 Občianskeho zákonníka, teda realizovali čiastočné plnenie záväzku zo Zmluvy, ktorá bude uzatvorená. Vo vzťahu k platbám predmetných preddavkov, teda išlo o plnenie budúceho záväzku, a teda vyplatením preddavkov nedošlo ku vzniku dlhu úpadcu, a to ani z dôvodu potvrdenia reštrukturalizačného plánu súdom v celom rozsahu, a teda i v žalobcom označovanej záväznej časti plánu, a tým zároveň ani ku vzniku pohľadávky žalovaných v 2/ a v 3/ rade voči úpadcovi, ktorú pohľadávku by bolo potrebné uplatniť v reštrukturalizačnom konaní. Z uvedených dôvodov ani nemožno hovoriť o samotnom započítaní už zaplatených preddavkov na záväzok z titulu kúpnej ceny podľa Kúpnej zmluvy, nakoľko nešlo o vzájomne započítateľné pohľadávky (o pohľadávky žalovaných v 2/ a v 3/ rade voči úpadcovi z titulu zaplatených preddavkov na jednej strane a pohľadávku úpadcu voči žalovaným v 2/ a v 3/ rade v rozsahu zaplatených preddavkov z titulu kúpnej ceny podľa Kúpnej zmluvy na druhej strane). V danom prípade išlo o dojednaný spôsob úhrady kúpnej ceny, ktorý navyš nebol v rozpore ani so schváleným reštrukturalizačným plánom, ktorý takýto spôsob zaplataenia kúpnej ceny nezakazoval, výslovne ani nevylučoval a v zásade ani samotný spôsob úhrady kúpnej ceny vo svojom obsahu neupravoval.

10. Zároveň okresný súd zdôraznil, že v konaní bolo nesporné, že s prevodom predmetu prevodu podľa Kúpnej zmluvy správca súhlasil (článok 20.5.1 plánu) a súhlasil aj s tým, že kúpna cena za predmet prevodu podľa Kúpnej zmluvy je v súlade s ustanoveniami záväznej časti reštrukturalizačného plánu úpadcu. Za takýchto okolností nevzhliadol okresný súd ani žiaden vecný hmotno-právny základ pre záver o neplatnosti právneho úkonu Kúpnej zmluvy podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Rovnako podporne v uvedených súvislostiach okresný súd zdôraznil nespornú dobromyseľnosť žalovaných v 2/ a v 3/ rade pri nadobúdaní vlastníckeho práva k predmetu prevodu Kúpnu zmluvou, ktorá dobromyseľnosť pri zohľadnení skutkových okolností tejto veci (ťažiskovo nesporne vyjadreného súhlasu správca s prevodom podľa Kúpnej zmluvy a neexistencia hmotnoprávneho dôvodu absolútnej neplatnosti tohto právneho úkonu podľa § 39 Občianskeho zákonníka ako bolo skonštatované okresným súdom vyššie), zakladá priestor pre jej ochranu prostredníctvom úpravy podľa Článku 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (Zákon č. 460/1992 Zb. v znení zmien a doplnkov). Takéto nadobudnutie vlastníckeho práva v súlade s platným právnym poriadkom požíva ochranu podľa citovanej ústavnoprávnej úpravy (PL. ÚS SR 33/95. Nález z 20.decembra 1995, s. 141). V nadväznosti na uvedené rozhodol okresný súd o zamietnutí žaloby o určenie neplatnosti právneho úkonu Kúpnej zmluvy.

11. Vo vzťahu k uplatnenej odporovateľnosti právneho úkonu Kúpnej zmluvy okresný súd konštatoval, že ani v tejto časti nebola žaloba dôvodná. S poukazom na úpravu podľa § 62 ods. 5 ZKR okresný súd ustálil, že pri zohľadnení nespornej skutočnosti postavenia žalobcu, ako aj jeho právneho predchodcu ako konkurzných veriteľov, je žalobca aktívne vecne legitimovaný na uplatnenie odporovacieho práva. Žalobca podal žalobu o určenie neúčinnosti právneho úkonu pri zohľadnení účinkov vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu dňom 9.3.2013 a pri podaní žaloby v tejto veci dňa 10.3.2014 s poukazom na úpravu § 57 ods. 2 ZKR včas. Vo vzťahu ku Kúpnej zmluve okresný súd konštatoval, že žaloba o určenie neúčinnosti právneho úkonu Kúpnej zmluvy je voči žalovanému v 1/ rade podaná ako voči subjektu, u ktorého absentuje pasívna vecná legitimácia, ktorá je pre takúto žalobu vymedzená úpravou podľa § 62 ods. 1, 2, 3, 4 CSP. Ďalej vo vzťahu ku subjektu žalovaných v 2/ a v 3/ rade okresný súd konštatoval ich pasívnu vecnú legitimáciu vo vzťahu k uplatneniu neúčinnosti právneho úkonu Kúpnej zmluvy podľa § 62 ods. 1 ZKR. Následne po vyhodnotení otázky aktívnej a pasívnej vecnej legitimácie vo vzťahu ku odporovaniu právneho úkonu Kúpnej zmluvy sa okresný súd zaoberal hodnotením splnenia, resp. nesplnenia podmienky ukrátenia podľa § 57 ods. 4 ZKR. Splnenie tejto základnej hmotno-právnej podmienky je predpokladom úspešnosti žaloby o určenie neúčinnosti právneho úkonu podľa § 57 a nasl. ZKR. Túto podmienku súd skúma primárne, a to vo vzťahu ku každej osobitnej skutkovej podstate odporovateľnosti, a teda aj vo vzťahu k odporovateľnosti podľa § 59 ZKR uplatnenej žalobcom v tomto konaní. K hodnoteniu naplnenia podmienok vyplývajúcich z jednotlivých osobitných skutkových podstát súd pristupuje až v prípade, že je jednoznačne a spoľahlivo preukázané splnenie podmienky ukrátenia podľa § 57 ods. 4 ZKR.

12. Vo všeobecnej rovine vo vzťahu k podmienke ukrátenia okresný súd uviedol, že úspešnosť žaloby o určenie neúčinnosti právneho úkonu závisí od toho, či sa majetok dlžníka v dôsledku právneho úkonu zmenšil a v akom rozsahu a aký majetok zostal na uspokojenie prihlásenej pohľadávky/pohľadávok konkurzného veriteľa/veriteľov existujúcej/existujúcich v čase, kedy nastali účinky právneho úkonu, a ktorému veriteľovi/veriteľom nezanklo ku momentu meritórneho rozhodnutia o žalobe o určenie

neúčinnosti právneho úkonu postavenie účastníka/účastníkov konkurzného konania. Žalobca už priamo v žalobe poukazoval na konečný zoznam pohľadávok, ako na dôkaz, z ktorého je v zmysle jeho tvrdenia zrejme, že právnym úkonom úpadcu bolo ukrátené uspokojenie pohľadávok veriteľov prihlásených do konkurzu vyhláseného na majetok úpadcu, ako aj pohľadávok prihlásených do reštrukturalizácie. Takýto dôkazný návrh však v rámci uplatnenia prostriedkov procesného útoku zo strany žalobcu - skutkových tvrdení žalobca v konaní žiadnym spôsobom nekonkretizoval a neoznačil žiadnu konkrétnu pohľadávku konkrétneho konkurzného veriteľa existujúcu v čase, kedy nastali účinky odporovaného právneho úkonu Kúpnej zmluvy, a ktorá pohľadávka alebo pohľadávky boli čo do ich uspokojenia v dôsledku odporovaného právneho úkonu Kúpnej zmluvy ukrátené. Rovnako žalobca nesplnil dôkaznú povinnosť vo vzťahu ku tvrdeniu o ukrátení podľa § 57 ods. 4 ZKR v smere preukázania konkrétnych majetkových pomerov úpadcu v čase, kedy nastali účinky odporovaného právneho úkonu a v nadväznosti na to vo vzťahu k preukázaniu už uvedeného konkrétneho ekonomického dopadu právneho úkonu na majetkovú sféru úpadcu a vo väzbe na to na uspokojenie pohľadávky/pohľadávok konkurzného veriteľa/veriteľov, ktorá/ktoré existovali v čase, kedy nastali účinky odporovaného právneho úkonu.

13. Na uvedené konštatovanie okresného súdu o nepreukázaní podmienky ukrátenia podľa § 57 ods. 4 ZKR je bez vplyvu prípadné v znaleckom posudku označenom žalobcom (znalecký posudok č. 3/2011 z 27.10.2011 vypracovaný Mgr. Ing. Gabrielou Štrbáňovou, súdnou znalkyňou z odboru Ekonomia a manažment) skonštatované vykázanie znakov odporovateľnosti vo vzťahu k právnym úkonom úpadcu. Pokiaľ žalobca tento listinný dôkaz - znalecký posudok označil, bolo obsahom jeho procesnej povinnosti tvrdenia a vo väzbe na to dôkaznej povinnosti svoju argumentáciu primárne konkretizovať a následne preukázať. Okresný súd zdôraznil vyššie prijaté závery, v zmysle ktorých nebolo možné zohľadnenie zaplata predavkov kúpnej ceny hodnotiť ako započítanie, ale ako naplnenie dojednaného spôsobu zaplata kúpnej ceny prostredníctvom zohľadnenia už zaplatených záloh vo forme predavkov. Na základe primárneho skonštatovania nepreukázania splnenia podmienky ukrátenia podľa § 57 ods. 4 ZKR vo vzťahu k právnemu úkonu Kúpnej zmluvy, rozhodol okresný súd o zamietnutí žaloby i v časti, kde žalobca navrhol určiť neúčinnosť tohto právneho úkonu. Vo vzťahu k podmienke odporovateľnosti podľa § 57 ods. 4 ZKR vychádzal okresný súd zo záverov vyplývajúcich z uznesenia „Krajského súdu Žilina sp. zn. 13CoKR/2/2011-134 z 11.5.2011, z uznesenia Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 25CoKR/5/2013 z 15.5.2013, z rozsudku Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 41CoKR 60/2011 z 31.7.2012 a z uznesenia Krajského súdu Trnava sp. zn. 31 CoKR 3/2012 zo 14.3.2013. V odôvodnení tohto rozsudku uvedené argumenty súdu súd uvádza ako vysporiadanie sa s podstatnými skutočnosťami majúcimi vplyv na meritórne rozhodnutie a z tohto dôvodu nevzhladá priestor pre uvádzanie osobitných dôvodov k ďalším, súvisiacim otázkam vyplývajúcim z tvrdení strán, napríklad vo vzťahu k časti argumentácie žalovaných 2,3, podľa ktorej uzatvorili Kúpnu zmluvu ako spotrebiteľa“. O nároku na náhradu trov konania okresný súd rozhodol podľa § 262 ods. 1, 2 CSP, § 255 ods. 1 CSP.

14. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). V zmysle čl. 16.4 záväznej časti reštrukturalizačného plánu: „Na účely plnenia tohto plánu sa splátka každej pohľadávky považuje za uhradenú v deň, kedy bola odpísaná z Bankového účtu Dižníka.“ „V zmysle čl. 16.18 záväznej časti reštrukturalizačného plánu: „Zabezpečený veriteľ - VOLKSBANK Slovensko, a.s. má právo na peňažné plnenia v celej zistenej výške pohľadávky vedenej pod č. 222 v Konečnom zozname pohľadávok, ktorá bola zaradená do skupiny pre Zabezpečené pohľadávky zo Zisku zo zálohov uvedených v čl. 8.2.1 tohto Plánu a to zo Zisku predaja Bytov, Kancelárii, Fitnes, Parkovacích miest, Zisku z prenájmu Obchodov, Parkovacích miest a Zisku z predaja časti podniku prednostne pred inými veriteľmi, ktorý sa vypočíta ako rozdiel medzi Výnosmi a Nákladmi podľa podmienok uvedených v tomto Pláne a za podmienky, že dôjde k zisteniu právneho dôvodu zabezpečenia a poradia zabezpečenia pohľadávok veriteľa - VOLKSBANK Slovensko, a.s. v súlade s ust. § 124 ods. 6 ZKR alebo v súlade s ust. § 124 ods. 7 ZKR; poradie uspokojenia zo Ziskov zo zálohov sa bude spravovať zistením poradia zabezpečenia tejto pohľadávky.“ „V zmysle čl. 16.23 záväznej časti reštrukturalizačného plánu: „Dižník je povinný uspokojiť Nezabezpečených veriteľov v celom rozsahu zistených pohľadávok (100 %).“ V zmysle čl. 16.24 záväznej časti reštrukturalizačného plánu: „Dižník je povinný uhradiť pohľadávky Nezabezpečených veriteľov po uspokojení všetkých pohľadávok Zabezpečených veriteľov.“ „V zmysle čl. 16.25 záväznej časti reštrukturalizačného plánu: „Ak dôjde k uspokojeniu pohľadávok Zabezpečených veriteľov v celom rozsahu a Dižník bude po

uspokojení pohľadávok Zabezpečených veriteľov vlastníkom niektorých Bytov, alebo Kancelárií, alebo Fitnes, alebo Parkovacích miest prislúchajúcich k Bytom a Kanceláriám, potom Nezabezpečení veritelia majú právo na peňažné plnenie zo Zisku z predaja Bytov, alebo na peňažné plnenie zo Zisku z predaja Kancelárii, alebo na peňažné plnenie zo Zisku z predaja Fitnes, alebo na peňažné plnenie zo Zisku z predaja Parkovacích miest a zo Zisku z Nájmu Obchodov a Parkovacích miest prislúchajúcich k Obchodom.“ „V zmysle čl. 16.27 záväznej časti reštrukturalizačného plánu: „Nezabezpečení veritelia uvedení v čl. 14.3 tohto Plánu majú právo na peňažné plnenia v celej zistenej výške svojich pohľadávok, ktoré boli zaradené do skupiny pre Nezabezpečené pohľadávky zo Zisku z predaja časti podniku pozostávajúceho z Obchodov a Parkovacích miest. Po uspokojení všetkých zabezpečených pohľadávok sa nezabezpečené pohľadávky uspokojia v celej zistenej výške zo sumy, v akej boli tieto pohľadávky zaradené do skupiny pre Nezabezpečené pohľadávky, pričom k uspokojovaniu dôjde až po uspokojení skupiny pre zabezpečené pohľadávky, alebo zložením peňažných plnení do Úschovy v súlade s týmto Plánom.“ „V zmysle čl. 17.6 záväznej časti reštrukturalizačného plánu: „Záložné právo Zabezpečeného veriteľa - VOLKSBANK Slovensko, a.s. zanikne individuálne k jednotlivých zálohom - Bytom uvedeným v čl. 8.2.1.1 tohto Plánu vrátane spoluvlastníckych podielov k spoločným častiam, zariadeniam a príslušenstvom Poly funkčného objektu a k spoluvlastníckym podielom k pozemkom okamihom zaplataenia aspoň minimálnej kúpnej ceny určenej týmto Plánom za jednotlivý Byt na Bankový účet Dlížníka. Dlížník je v súlade s podmienkami Úschovy uvedených v tomto Pláne povinný zložiť Zisk zo zálohov do Úschovy do času zistenia zabezpečenia a poradia zabezpečenia obidvoch pohľadávok Zabezpečeného veriteľa - VOLKSBANK Slovensko, a.s., alebo zaplatiť na účet/účty Zabezpečeného veriteľa - VOLKSBANK Slovensko, a.s. po zistení zabezpečenia a poradia zabezpečenia obidvoch pohľadávok Zabezpečeného veriteľa - VOLKSBANK Slovensko, a.s.; v opačnom prípade nastane neúčinnosť tohto Plánu voči Zabezpečenému veriteľovi -VOLKSBANK Slovensko, a.s.“ „V zmysle čl. 20.5.1 záväznej časti reštrukturalizačného plánu: „Súhlasu Dozorného správcu podliehajú všetky právne úkony Dlížníka týkajúce sa prevodu vlastníckeho práva k Bytom, Kanceláriám a Parkovacím miestam, pričom cena predaja musí byť minimálne podľa nasledovného prehľadu:

- Minimálna jednotková cena Bytu je 1.311,16 Eur/m² bez DPH, Minimálna jednotková cena loggie je 497,90 Eur/m² bez DPH,
- Minimálna jednotková cena Kancelárie je 1.195,- Eur/m² bez DPH,
- Minimálna cena jedného (1) Parkovacieho miesta je 9.958,- Eur bez DPH,
- Minimálna cena časti podniku Dlížníka bez DPH sa v čase uzatvárania zmluvy o predaji časti podniku Dlížníka vypočíta ako rozdiel medzi neuhradeným celkovým zostatkom zistenej výšky pohľadávok všetkých veriteľov vrátane spornej výšky pohľadávok Nezabezpečeného veriteľa - STALIA REÁL ESTATE SLOVENSKO, s.r.o. prípadne znížené o výšku odpustenej pohľadávky F. S. v prípade, ak F. S. odpustí časť svojej pohľadávky za podmienok čl. 18.6. Plánu.“

15. V odvolaní žalobca zvýraznil, že okresný súd v napadnutom rozsudku k neplatnosti uvádza jeden primárny a dva sekundárne dôvody zamietnutia žaloby v časti určenia neplatnosti právneho úkonu. Ako primárny dôvod uvádza skutočnosť, že terajšia platná právna úprava nepripúšťa takýto žalobný návrh v konkrétnom prípade. Sekundárne dôvody zamietnutia žaloby boli „Nepreukázanie, že je rozpor právneho úkonu v zmysle § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len („OZ“) so zákonom a ani ho neobchádza. Nepreukázal naliehavý právny záujem, keď predmet prevodu nie je v súpise Úpadcu správcom zapísaný, čo by bolo predpokladom speňazenia tohto majetku. Spôsob úhrady kúpnej ceny v napádanom právnom úkone nebol v rozpore s reštrukturalizačným plánom.“ K neprípustnosti určenia neplatnosti právneho úkonu žalobca v odvolaní uviedol, že žalobca podal žalobu v čase účinnosti OSP. Vzhľadom na skutočnosť, že nie žalobcovou vinou sa predĺžilo konanie v predmetnej veci až do účinnosti CSP (01.07.2016), mal žalobca za to, že bol porušený princíp právnej istoty žalobcu a jeho legitímnych očakávaní.

16. V odvolaní žalobca uviedol, že sa domáhal určenia neplatnosti právneho úkonu, s tým, že svoj naliehavý právny záujem odvodzuje z dôvodu, že nemá iný prostriedok právnej ochrany a je vylúčené domáhať sa priamo plnenia. Z dôvodu, že započítaním preddavkov na kúpnu cenu došlo k ukráteniu veriteľov, a to v prvom rade zabezpečeného veriteľa úpadcu, no po uspokojení zabezpečeného veriteľa prichádza na rad uspokojenie nezabezpečených veriteľov (a teda aj žalobcu), z toho dôvodu má žalobca naliehavý právny záujem na určení neplatnosti predmetného právneho úkonu. Prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď má za to, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem.

17. Žalobca v odvolaní citoval § 132 ods. 1 ZKR, 132 ods. 2 ZKR, § 136 ods. 1 ZKR a poukázal na to, že dňa 28.06.2016 vydal Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok, sp. zn. 9Sžso/84/2014, v ktorom uvádza: „Závazná časť plánu obsahuje určenie všetkých práv a záväzkov, ktoré majú účastníkom plánu podľa plánu vzniknúť, zmeniť sa alebo zaniknúť, pričom, ako vyplýva z § 132 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, po potvrdení plánu súdom je plán záväzný pre všetkých účastníkov.“ Zo zákonných ustanovení vyplýva, že v záväznej časti reštrukturalizačného plánu sa musia uviesť všetky práva a povinnosti veriteľov, prípadne spoločníkov alebo členov dlžníka, ale aj tretích osôb, ktoré podľa plánu majú vzniknúť, zmeniť sa alebo zaniknúť. (Đurica M. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii. Komentár. Bratislava: C. H. Beck, 2012, 1148 s.) „Dovolaťel má za to, že prvostupňový súd nesprávne právne posúdil ustanovenia týkajúce sa reštrukturalizačného plánu, a to konkrétne v časti týkajúcej sa záväznej časti reštrukturalizačného plánu. Dovolaťel v Odvolaní poukázal na stranách č. 2-3 na konkrétne ustanovenia reštrukturalizačného plánu Úpadcu, z ktorých vyplýva, že sa možnosť započítania preddavku vylučuje. Z uvádzaných článkov reštrukturalizačného plánu vyplýva iba pripustenie uhradenia kúpnej ceny za nehnuteľnosti platbou vo forme bezhotovostného prevodu na účet Úpadcu, a to vo výške aspoň minimálnej ceny, ktorá je uvedená v reštrukturalizačnom pláne“. Aj keď nie je konkrétne v reštrukturalizačnom pláne upravené započítanie preddavku na kúpnu cenu za prevod predmetu kúpy, neznamená to, že toto započítanie je povolené. Z uvedených článkov reštrukturalizačného plánu vyplýva, že ako s jediným možným spôsobom, ktorým je možné speňažovať majetok (byty, kancelárie, obchody, parkovacie miesta) je zaplatenie kúpnej ceny minimálne vo výške kúpnej ceny určenej reštrukturalizačným plánom na bankový účet úpadcu. Reštrukturalizačný plán dokonca s týmto jediným možným spôsobom úhrady spája aj iné skutočnosti, ako napríklad zánik záložného práva k predmetným nehnuteľnostiam. Je preto podľa žalobcu absolútne neprípustné, aby sa započítanie preddavku na kúpnu cenu za prevod predmetu kúpy považovalo za úkon v súlade s reštrukturalizačným plánom. Jedná sa preto o úkon, ktorý je v rozpore s reštrukturalizačným plánom, ktorý bol schválený súdom, a preto je tento úkon neplatný v zmysle § 39 OZ.

18. Žalobca v odvolaní uviedol, že k zníženiu aktív zohľadnením preddavkovej platby a označenie veriteľov, ktorí boli ukrátení týmto úkonom reštrukturalizačný plán počítal iba s jedným spôsobom speňažovania nehnuteľností (byty, kancelárie, obchody, parkovacie miesta) úpadcu, a to zaplatením kúpnej ceny minimálne vo výške kúpnej ceny určenej reštrukturalizačným plánom na bankový účet úpadcu, a preto započítanie preddavkovej platby v prospech žalovaného bolo vykonané v rozpore s reštrukturalizačným plánom. Žalovaní v 2/ rade a v 3/ rade si mali predmetnú preddavkovú úhradu prihlásiť do reštrukturalizačného konania, aby mali nárok na uspokojenie v závislosti od zaradenia do skupiny na uspokojovanie. Následne by sa postupovalo v zmysle reštrukturalizačného plánu, kedy by boli najskôr uspokojení zabezpečení veritelia a následne nezabezpečení veritelia. Samotným započítaním preddavkovej platby žalovaného v 2/ rade a v 3/ rade, tak nebola reálne zaplatená kúpna cena za predmetný byt, tak ako to s tým počítá a spája práva a povinnosti reštrukturalizačný plán. Z toho dôvodu boli znížené aktíva úpadcu, z ktorých sa mali uspokojiť najskôr zabezpečení veritelia a následne nezabezpečení veritelia. Na druhej strane tak bol zvýhodnený tretí subjekt (žalovaný v 2/ rade a žalovaný v 3/ rade), ktorých reštrukturalizačný plán nezaraďuje do žiadnej skupiny. Veritelia, ktorí si svoje pohľadávky prihlásili riadne a včas, boli ukrátení na svojich právach a samotný reštrukturalizačný plán bol porušený, ktorý ráta s predajom predmetných bytov za aspoň minimálnu cenu určenú v ňom a uhradenú bezhotovostným prevodom na bankový účet úpadcu.

19. Žalobca v odvolaní zdôraznil, že riadne splnil podmienky odporovateľnosti v zmysle § 57 ods. 1 ZKR, keď označil ako dôkaz konečný zoznam pohľadávok. Z konštantnej judikatúry vyšších súdnych autorít je preukázané, že v zmysle princípu uplatňovaného v konkurznom konaní - princíp univerzality sa nevyžaduje konkretizovať veriteľa a jeho pohľadávku, ktorý bol ukrátený odporovaným právnym úkonom. „V prípade odporovania právneho úkonu v konkurznom konaní postačuje, ak je označený ako dôkaz konečný zoznam pohľadávok, ktorý preukazuje ukrátenie veriteľov v ňom uvedených, keďže v zmysle princípu univerzality je tento úkon ukracujúcim úkonom k všetkým veriteľom.“ Prvostupňový súd podľa vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď mal za to, že žalobca „neoznačením konkrétnych veriteľov a ich pohľadávok nesplnil podmienky odporovateľnosti v zmysle § 57 ods. 1 ZKR a zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam vo súvislosti s možnosťou úhrady kúpnej ceny formou preddavkov.“

20. Žalobca zdôraznil, že dostatočne preukázal svoj nárok, prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam ako aj nesprávne právne vec posúdil,

keď konštatoval, že záväzná časť reštrukturalizačného plánu nerieši otázku preddavku kúpnej ceny a nevylučuje možnosť započítania preddavku na kúpnu cenu za prevod predmetu kúpy. Žalobca dostatočne preukázal zníženie aktív úpadcu zohľadnením preddavkovej platby žalovanému v 2/ rade a žalovanému v 3/ rade, žalobca, tým že poukázal, označil dôkaz - konečný zoznam pohľadávok, ktorý bol vykonaný splnil podmienky odporovateľnosti právneho úkonu v zmysle § 57 ods. 4 ZKR (ako to vyplýva aj z ustálenej judikatúry vyšších súdnych autorít). Navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

21. K doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadrili prostredníctvom právneho zástupcu žalovaní v 2/ a v 3/ rade, ktorí uviedli, že odvolanie a v ňom uvedené skutkové a právne tvrdenia žalobcu sú nedôvodné a bez potenciálu zmeniť ním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie. Napadnuté rozhodnutie okresného súdu vychádzalo zo správne zisteného skutkového stavu ako i zo správneho právneho posúdenia, a teda je zákonné, presvedčivé a správne. Nosný dôvod zamietnutia žaloby, jej neprípustnosť, bol primárny, resp. kľúčový, a konštatuje to i žalobca v odvolaní, v ktorom sa mu už zvlášť nevenuje a žiadnym spôsobom neuvádza, v čom má spočívať nesprávnosť právneho posúdenia súdom v tej otázke, a preto už len z tohto dôvodu je odvolanie v tejto časti nepodložené a odvolací dôvod nesprávne vymedzený. Žalobca totiž iba stroho konštatuje, že nie jeho vinou sa v tomto konaní postupuje podľa CSP (a nie OSP), čo je podľa žalovaných absolútne irelevantné. Žalobca nevyvrátil správnosť, resp. nepreukázal nesprávnosť právneho posúdenia okresným súdom, pričom z hľadiska vymedzenia nesprávneho právneho posúdenia dali žalovaní v 2/ a v 3/ rade pre porovnanie do pozornosti § 432 ods. 2 CSP. Žalobca sa teda vôbec nevysporiadal ani s rozhodnutím Krajského súdu v Žiline v inej veci, ktoré okresný súd použil na podporu správnosti svojho názoru. Žalobca, ako iniciátor sporového konania, koho primárne ťaží nielen bremeno vyčerpávajúcich tvrdení, ale i bremeno tieto tvrdenia podporiť tzv. plným dôkazom. Poukázali žalovaní na judikatúru slovenských súdov (čl. 2 CSP), napr. sp.zn. II. ÚS 625/2014, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 6Co/499/2013 zo dňa 27.11.2013 či rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 6Co/443/2012 zo dňa 17.4.2013. Žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem a ani existenciu absolútnej neplatnosti právneho úkonu požadovaným spôsobom. Žalovaní v 2/ a v 3/ rade citovali z rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 17. januára 2013, sp. zn. IV. ÚS 31/2013, z ktorého vyplýva, že: „Ústavný súd už viackrát (II. ÚS 3/97, I. ÚS 225/05, II. ÚS 56/07) vyslovil Okrem toho reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (IV. ÚS 340/04, I. ÚS 232/08). Na záver nemožno vo vzťahu k tvrdenej absolútnej neplatnosti opomenúť ustálenú rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR (napr. I. ÚS 184/2015, I. ÚS 242/07, I. ÚS 213/2007, IV. ÚS 340/2012, IV. ÚS 15/2014, I. ÚS 640/2014) týkajúcu sa tak mimoriadnej zásady, akou je princíp preferencie platnosti (akýchkoľvek) právnych úkonov v súkromnom práve“. Žiadali odvolací súd, aby napadnuté rozhodnutie okresného súdu potvrdil ako vecne správne rozhodnutie.

22. K doručenému odvolaniu žalobcu sa vyjadril i žalovaný v 1/ rade, ktorý považoval napadnuté rozhodnutie okresného súdu za vecne správne. V predmetnom prípade nie sú splnené predpoklady na to, aby sa žalobca mohol podanou žalobou domáhať odporovateľnosti právnych úkonov v konkurze, čo konštatoval aj súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku. Žalobca tiež v konaní pred súdom prvej inštancie nepreukázal ani to, že by boli splnené predpoklady na určenie neplatnosti napadnutých právnych úkonov, ktorej sa alternatívne v petite žaloby domáhal. Za predpokladu, že nevyjdú najavo nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali nárok žalobcu, žiadal odvolací súd, aby napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny.

23. K vyjadreniu žalovaných v 1/ rade sa písomne vyjadrili žalovaní v 2/ a v 3/ rade, ktorí uviedli, že žalovaný v 1/ rade sa vo svojom podaní venuje v rámci procesnej obrany neopodstatnenosti odvolania, resp. vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, teda zaujíma v odvolacom konaní rovnaký postoj, aký prezentoval počas celého konania, a to i vrátane vyjadrenia k podanému odvolaniu, preto sa nemali k čomu po právnej či skutkovej stránke viac vyjadrovať. V celom rozsahu sa pridržiaval argumentácie obsiahnutej v podanom vyjadrení zo dňa 18.12.2017.

24. K doručeným vyjadreniam žalovaných sa žalobca k momentu rozhodovania odvolacieho súdu už písomne nevyjadril (doručenka č.l. 146 spisu).

25. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v medziach § 379, § 380 ods. 1 CSP na základe odvolania žalobcu, postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a s verejným vyhlásením rozsudku, za splnenia podmienok podľa § 219 ods. 1, 3 CSP napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1 CSP.

26. Podľa § 379, § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je rozsahom a odvolacími dôvodmi viazaný.

27. Krajský súd poukazuje na vyššie citované zákonné ustanovenia, ktoré sa aplikujú na konanie pred krajským súdom v rámci právnej úpravy Civilného sporového poriadku, keďže v zmysle § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

28. V súvislosti s podaným odvolaním žalobcu krajský súd uvádza, že rozsudok okresného súdu preskúmal v medziach odvolacích dôvodov žalobcu obsiahnutých v písomne podanom odvolaní, pričom zdôrazňuje, že práve podľa § 379, § 380 ods. 1 CSP bol napadnutý rozsudok okresného súdu posudzovaný len v medziach odvolacích dôvodov žalobcu a z nich len tých relevantných dôvodov, ktoré odzneli v rámci konania pred súdom prvej inštancie.

29. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

30. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

31. Krajský súd vo vzťahu k odvolacím dôvodom žalobcu uvádza, že základom jeho rozhodnutia je aplikácia § 387 ods. 2 CSP, keďže sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, a preto sa v dôvodoch tohto svojho rozhodnutia krajský súd obmedzuje len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia okresného súdu ako súdu prvej inštancie. Len na doplnenie správnosti záverov zdôrazňuje, že okresný súd správne vyhodnocoval povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť, ktorá zaťažovala žalobcu v súvislosti s podanou žalobou o určenie neplatnosti právneho úkonu ako i odporovacou žalobou. Krajský súd uvádza, že pokiaľ základom jeho rozhodnutia je aplikácia § 387 ods. 2 CSP, tak nebolo potrebné a ani žiaduce, aby v odôvodnení rozsudku krajského súdu boli opätovne zopakované tie rozhodné skutkové a právne závery, ktoré už uviedol okresný súd ako súd prvej inštancie v dôvodoch svojho napadnutého rozhodnutia a je postačujúce na ne len odkázať. To, že pri aplikácii § 387 ods. 2 CSP postačuje len odkaz na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu, vyplýva aj z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp.zn. IV. ÚS 350/09, podľa ktorého „...odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“. Aj podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo/170/2005, „...ak v odvolacom konaní dôjde k potvrdeniu rozhodnutia okresného súdu, v zásade sa odvolací súd môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu, t.j. súdu prvej inštancie“. Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu tvoria jeden celok, potom k požiadavke riadneho odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu ako súdu odvolacieho je postačujúce odkázať na závery rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje a vo vzťahu k odvolacím dôvodom žalobcu je povinný sa vysporiadať s len podstatnými tvrdeniami uvedenými v tomto odvolaní, tak ako to vyplýva z § 387 ods. 3 CSP, čo je v zhode aj s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky.

32. K námietke nedostatočne zisteného skutkového stavu, vykonaného dokazovania a jeho zhodnotenia odvolací súd konštatuje, že pred okresným súdom bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre posúdenie sporovej veci, z ktorého vychádzal aj krajský súd za aplikácie ustanovenia § 383 CSP. Zvýrazňuje krajský súd, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom hodnotení. Jeho význam spočíva v získavaní dôležitých poznatkov, na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci, z ktorého potom vychádza a aplikuje naň konkrétnu právnu normu, teda rozhoduje. Zistenie skutkového

stavu, ktoré objektivne zodpovedá stavu veci, je jednou z najdôležitejších činností súdu v rámci civilného sporového konania, pretože je základným predpokladom pre rozhodnutie súdu vôbec. Dôkazmi overený skutkový stav je významný aj z hľadiska posúdenia pravdivosti tvrdení účastníkov a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom k ich úspešnosti, obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Cdo/256/2012). Dopĺňa odvolací súd, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu, procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu, akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, príp. štádia civilného procesu (sp. zn. IV. ÚS 329/04). K správne postupujúceho súdu poukazuje krajský súd na ďalší záver vyslovený v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 329/2004 z 27. októbra 2004, podľa ktorého „...ak všeobecný súd reagoval na procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu a štádia civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, nemôže dôjsť k porušeniu základného práva na spravodlivý proces“. Zároveň poukazuje krajský súd i na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 252/04 zo dňa 31. augusta 2004, podľa ktorého „...právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo že boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov“.

33. Krajský súd uvádza, že posudzoval napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, v rozsahu a medziach podaného odvolania žalobcu, za aplikácie § 379, § 380 ods. 1 CSP, pričom zistil, že ani jeden z odvolacích dôvodov žalobcu nebol relevantný, t.j. aby mohol vyvolať zmenu alebo zrušenie rozsudku okresného súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie. Podstatnými odvolacími dôvodmi žalobcu bola námietka nesprávneho právneho posúdenia veci, ako aj, že okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, v súvislosti s možnosťou úhrady kúpnej ceny formou preddavku. Žalobca v odvolacom konaní zotrval na tom, že bol porušený princíp právnej istoty, pokiaľ okresný súd žalobu o určenie neplatnosti právneho úkonu posudzoval podľa nového procesno-právneho predpisu, a to Civilného sporového poriadku a nie podľa Občianskeho súdneho poriadku, ak žaloba bola doručená na okresný súd dňa 10.03.2014, t.j. za účinnosti pôvodného procesno-právneho predpisu, ktorým bol Občiansky súdny poriadok, ako aj, že podľa žalobcu boli splnené podmienky odporovateľnosti právneho úkonu.

34. Krajský súd vzhľadom k obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu konštatoval, že žalobcovi nebolo upreté právo na spravodlivý súdny proces a ani nedošlo k zásahu do princípu právnej istoty na strane žalobcu, pretože okresný súd svojím rozsudkom posudzoval, aj v rámci podporných vyjadrení, žalobcom tvrdené dôvody neplatnosti právneho úkonu, keď sa podanou žalobou domáhal určenia, že Zmluva o prevode vlastníctva bytu a nebytového priestoru, uzavretá dňa 15.8.2012 medzi úpadcom - SSIM-OC, a.s. ako predávajúcim a žalovaným II ako kupujúcimi (žalobca označil ako žalovaných II v písomnom vyhotovení žaloby žalovaného v 2/ rade a v 3/ rade ako kupujúcim) je neplatná. Okresný súd v rámci svojich záverov, keď sa zaoberal žalobou žalobcu o určenie neplatnosti právneho úkonu, správne uzavrel, že napádaná kúpna zmluva nie je neplatným právnym úkonom, tak ako vyjadril v bode 25., 26. napadnutého rozsudku ako aj, že pre vyhovieň žaloby o určenie neúčinnosti právneho úkonu zmluvy neboli splnené zákonné podmienky bod 27. napadnutého rozsudku.

35. Vo vzťahu k žalobcom požadovanému určenie neplatnosti právneho úkonu podstatným v konaní pred súdom prvej inštancie ako i v odvolacom konaní bolo zodpovedanie otázky, či zohľadnenie vopred zaplateného preddavku na kúpnu cenu za predmet kúpy je v súlade s reštrukturalizačným plánom potvrdeným súdom. Vo všeobecnosti uvádza odvolací súd, že reštrukturalizačný plán je definovaný ako listina upravujúca vznik, zmenu alebo zánik práva a záväzkov osôb v nej uvedených, ako aj rozsah a spôsob uspokojenia tých účastníkov, ktorí sú veriteľmi prihlásených pohľadávok, prípadne uspokojenie spoločníkov dlžníka alebo jeho členov. Po potvrdení je plán záväzný pre všetkých účastníkov plánu. Akékoľvek zmeny vo vlastníckom práve k veci si však vyžadujú samostatný prejav vôle, ktorý prejav

musí byť súladný s obsahom plánu. Okresný súd uviedol v bode 26 napadnutého rozsudku, že s prevodom nehnuteľnosti správca podľa bodu 20.5.1 reštrukturalizačného plánu súhlasil, s tým že kúpna cena bola v súlade s ustanoveniami reštrukturalizačného plánu. Odvolací súd vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalobcu uvádza, že za situácie, keď reštrukturalizačný plán v jeho celom obsahovom znení neriešil otázku možnosti započítania vopred zaplatených preddavkov (záloh) na kúpnu cenu, resp. tento postup výslovne nezakazoval, bol udelený súhlas správcu k uzavretiu právneho úkonu, svedčiaci dobromyseľnosti žalovaných v 2/ a v 3/ rade, tak ako konštatoval okresný súd v bode 26 napadnutého rozsudku, vo väzbe na všeobecnú požiadavku právnej istoty účastníkov záväzkovo právneho vzťahu, nesporné zaplatenie kúpnej ceny žalovanými v 2/ a v 3/ rade, tak tento právny stav nie je okolnosťou, z ktorej by mal byť vyvodzovaný dôsledok neplatnosti, a to rozpor so zákonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Opačným postupom by mohlo dôjsť práve k porušeniu práva strany sporu (žalovaných v 2/ a v 3/ rade), ústavného práva vlastníť majetok podľa článku 20 odsek 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 1 dodatkového protokolu.

36. V súvislosti s preddavkovými platbami poskytnutými žalovaným v 2/ a žalovaným v 3/ rade krajský súd vo všeobecnosti uvádza, že na plnenia poskytnuté pred uzavretím zamýšľanej zmluvy je možné nazerať ako na zálohu podľa § 498 Občianskeho zákonníka. Záloha je (čiastočným) plnením záväzku zo zmluvy, ktorá bude medzi stranami uzavretá. Poskytnutie zálohy teda nie je záväzkom (dlhom), ale plnením (budúceho) záväzku. Záloha sa riadi právnou úpravou, ktorá platí pre záväzok, ktorý vznikne uzavretím platnej zmluvy, a ak dôjde k uzavretiu zmluvy, záloha sa na plnenie tohto záväzku započíta (rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 33 Cdo 1814/2011). Dôvodnosť takto poskytnutej platby sa stráca v momente, v ktorom je zrejmé, že zamýšľaná zmluva realizovaná nebude. Až týmto okamihom sa záloha stáva bezdôvodným obohatením nadobudnutým plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, a preto sa stáva aj pohľadávkou (rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 28 Cdo 535/2015). Najvyšší súd Českej republiky v rozhodnutí sp.zn. 33 Odo 459/2001 vyslovil, že „peňažná čiastka poskytnutá v súvislosti s pripravovanou kúpou veci budúcim kupujúcim a prijatá budúcim predávajúcim sa považuje za zálohu; bezdôvodným obohatením sa táto záloha stáva vo chvíli, kedy budúci predávajúci odmietol budúcemu kupujúcemu vec predať.“ Pokiaľ teda z obsahu právneho úkonu - zmluvy bolo zrejmé, že poskytnutá záloha má súvislosť s povinnosťou, ktorá je priamo upravená v účastníkmi podpísanej zmluve, bola poskytnutá záloha, t.j. preddavok je dôvodnou platbou, vychádzajúcou z dojednaní strán sporu a nenadobudla povahu pohľadávky, na ktorú by sa viazala povinnosť jej uplatnenia v reštrukturalizačnom konaní.

37. Krajský súd primerane a podporne poukazuje aj na závery vyplývajúce z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. septembra 2011 sp. zn. 4Cdo 256/2010, podľa ktorých „...„podľa § 498 Občianskeho zákonníka v platnom znení a tiež v znení platnom v čase odovzdania zálohy na budúce plnenie, platí, že na to, čo dal pred uzavretím zmluvy niektorý účastník, hľadá sa ako na preddavok. Znamená to, že pokiaľ pred uzavretím zmluvy poskytne jedna strana niečo, čo má byť predmetom jej budúceho záväzku zo zmluvy, je stanovená vyvrátená právna domnienka, že v pochybnostiach sa plnenie poskytnuté medzi účastníkmi pred uzatvorením zmluvy, z ktorej má záväzok na plnenie ešte len vzniknúť, považuje za preddavok (za splátku na dohodnuté budúce plnenie). Podstatné je, že plnenie bolo poskytnuté predtým, než malo dôjsť k uzatvoreniu kúpnej zmluvy a že bolo poskytnuté a druhou stranou prijaté v súvislosti so zamýšľanou kúpou. Pokiaľ nedôjde k uzatvoreniu kúpnej zmluvy, má ten, kto preddavok poskytol, právo na jeho vrátenie, inak by sa druhá strana bezdôvodne obohatila, lebo právny dôvod, na základe ktorého bola záloha na budúcu kúpu prijatá, odpadol. Pre posúdenie veci podľa § 498 Občianskeho zákonníka je nepodstatné, či účastníci uzatvorili dohodu o budúcej kúpnej zmluve, ani to, či taká dohoda je alebo nie je platná“.

38. Odvolací súd poukazuje na to, že spôsob platenia preddavkov na stanovenú kúpnu cenu nebol v rozpore so záväznou časťou reštrukturalizačného plánu úpadcu, keďže v konaní pred okresným súdom bolo nesporné, že s prevodom predmetu prevodu podľa kúpnej zmluvy správca súhlasil a súhlasil aj s tým, že kúpna cena za predmet prevodu podľa kúpnej zmluvy je v súlade s ustanoveniami záväznej časti reštrukturalizačného plánu úpadcu, preto nebolo možné konštatovať rozpor so zákonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka, ak sa prihliadlo na už uhradené preddavky, ktoré mali viesť podľa dohodnutých platobných podmienok k splneniu, resp. zaplateniu dohodnutej kúpnej ceny v zmluve. Pri spôsobe platenia kúpnej ceny v rámci dojednaných preddavkov išlo o dohodnutý spôsob úhrady kúpnej ceny, to znamená, že nešlo o dohodnutý spôsob započítania v právnom slova zmysle, ktoré započítanie upravuje § 580 Občianskeho zákonníka. Krajský súd zvyrazňuje, že pokiaľ odkazoval na odôvodnenie rozsudku

okresného súdu v odseku 26., tak poukazovaná vecná správnosť záverov prijatých okresným súdom sa týka tých záverov, ktoré vyjadroval krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku a ktoré sa nachádzajú práve v uvedenom odseku 26. odôvodnenia rozsudku okresného súdu.

39. V súvislosti so žalobou o určenie neúčinnosti právneho úkonu - kúpnej zmluvy okresný súd vecne správne podľa odvolacieho súdu v odseku 27. svojho odôvodnenia rozsudku uviedol, že žalovaný v 1/ rade v postavení správcu úpadcu nebol nositeľom pasívnej vecnej legitímácie pri uplatnenom odporovacom práve, keďže túto pasívnu vecnú legitímáciu mali len žalovaní v 2/ a v 3/ rade, ak právo odporovať právnomu úkonu sa uplatňuje proti tomu, kto s dlžníkom odporovateľný právny úkon dohodol, ktorými boli žalovaní v 2/ a v 3/ rade, za aplikácie § 62 ZKR.

40. Stotožňuje sa krajský súd so záverom okresného súdu, že podmienky odporovateľnosti neboli naplnené, a to nebola naplnená základná podmienka - existencia ukracujúceho právneho úkonu. V zhode s okresným súdom i krajský súd zvyrazňuje, že podľa ZKR možno odporovať len tým právny úkonom, ktoré ukracujú uspokojenie prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka. To, aby právny úkon ukracoval uspokojenie niektorej z prihlásených pohľadávok, je základnou a všeobecnou podmienkou každej skutkovej podstaty odporovateľného právneho úkonu, bez ktorej právo odporovať právnomu úkonu nevznikne. Ide o všeobecnú podmienku, vždy pristupuje k jednotlivým skutkovým podstatám odporovateľných právnych úkonov. Táto podmienka musí byť v každom jednotlivom prípade splnená.

41. Len pre úplnosť, odvolací súd, na tomto mieste vo vzťahu k odvolaniu žalobcu uvádza, že hmotnoprávnym predpokladom každej odporovateľnosti je, že ide o negatívny ekonomický dopad právneho úkonu dlžníka na uspokojenie pohľadávok veriteľov, resp. ide o ukrátenie uspokojenia pohľadávky veriteľa. Žalobca musí v konaní preukázať, že právny úkonom dlžníka bola ukrátená pohľadávka veriteľa, ktorý si v konkurznom konaní prihlásil pohľadávku. Veriteľ musí mať pohľadávku proti dlžníkovi v čase vykonania právneho úkonu dlžníka, resp. v momente, keď právny úkon nadobudne účinnosť. Všeobecne možno odporovať iba tomu právnomu úkonu, ktorý ukrátil niektorého z veriteľov. Ide o základný predpoklad odporovateľnosti. Právny úkon, ktorý nespĺňa uvedený predpoklad, nie je možné napadnúť s úspechom odporovateľnosťou. Účelom inštitútu odporovateľnosti je zabezpečiť ochranu veriteľov pred právnymi úkonmi dlžníka, ktoré vedú k zmenšeniu jeho majetku, a tým k zmareniu alebo obmedzeniu možnosti, aby sa veriteľ z tohto majetku dlžníka uspokojil. Podmienky, za ktorých môže správca právnomu úkonu dlžníka odporovať, sú uvedené v § 57 a nasl. ustanovení ZKR, tak ako správne uviedol okresný súd v bode 27. napadnutého rozsudku. Konkrétny právny úkon úpadcu - dlžníka spôsobí ukrátenie uspokojenia prihlásených pohľadávok veriteľa v zásade vtedy, keď sa právny úkonom dlžníka - úpadcu zmenší jeho majetok, a to tak, že po jeho zmenšení nebudú môcť byť uspokojené pohľadávky veriteľov, t.j. dôjde k zmareniu, resp. k obmedzeniu možnosti uspokojenia pohľadávok veriteľov. Predpokladom odporovateľnosti je objektívny ekonomický dôsledok vykonaných právnych úkonov. To, či týmito právnymi úkonmi došlo k ukráteniu veriteľov (veriteľa) je vždy vecou zisťovania a dokazovania v každom konaní. Aj keď právny úkonom dôjde len k zmenšeniu majetku dlžníka - úpadcu, nie je možné domáhať sa úspešne odporovateľnosti, ak majetok dlžníka - úpadcu, ktorý mu zostal, postačuje na uspokojenie prihlásenej pohľadávky veriteľa, a tým nedošlo k ukráteniu uspokojenia prihlásenej pohľadávky veriteľa. Pokiaľ žalobca v odvolaní uvádzal, že „...Z konštantnej judikatúry vyšších súdnych autorít je preukázané, že v zmysle princípu uplatňovaného v konkurznom konaní -princíp univerzality sa nevyžaduje konkretizovať veriteľa a jeho pohľadávku, ktorý bol ukrátený odporovaným právnym úkonom. V prípade odporovania právneho úkonu v konkurznom konaní postačuje, ak je označený ako dôkaz konečný zoznam pohľadávok, ktorý preukazuje ukrátenie veriteľov v ňom uvedených, keďže v zmysle princípu univerzality je tento úkon ukracujúcim úkonom k všetkým veriteľom“, tak odvolací súd sa s touto argumentáciou sa nestotožnil, pričom poukazuje na skutočnosti uvedené vyššie a zdôrazňuje, že žalobca bližšie nekonkretizoval žiadnu judikatúru vyšších súdnych autorít, ktorej sa dovoľoval v odvolaní. Za tohto stavu odvolací súd sa tomto mieste zdôrazňuje, že preukázanie ukrátenia je primárne spojené s tvrdením a preukázaním existencie konkrétne identifikovaných pohľadávok veriteľov úpadcu, ktoré existovali v čase, kedy nastali účinky odporovaného právneho úkonu a ktoré pohľadávky si ich veritelia uplatnili v konkurznom konaní označeného úpadcu a ktorým veriteľom alebo veriteľovi nezaniklo postavenie účastníkov alebo účastníka konkurzného konania.

42. Ak sa teda žalobca domáhal aj určenia neúčinnosti právneho úkonu kúpnej zmluvy, tak krajský súd uvádza, že pre odporovaciú žalobu, ako vecne správnym spôsobom v bode 27. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia uviedol súd prvej inštancie, že nebola žalobcom preukázaná základná hmotno-právna podmienka ukracujúceho právneho úkonu, ktorému žalobca odporoval a ktorá vyplýva z § 57 ods. 4 ZKR. Ak žalobca odporoval právnomu úkonu kúpnej zmluvy ako ním tvrdenému ukracujúcemu právnomu úkonu, tak bol nositeľom dôkaznej povinnosti v rovine, že sa jedná o ukracujúci právny úkon. Žalobca nepreukázal majetkové pomery úpadcu v čase účinnosti odporovaného právneho úkonu, kvalifikovaný ekonomický dopad odporovaného právneho úkonu na majetok úpadcu, vo väzbe na to k preukázaniu pohľadávok veriteľa, ktoré sa úplne, resp. sčasti nemohli uspokojiť, resp. došlo k ukráteniu ich uspokojenia práve z titulu napádaného právneho úkonu kúpnej zmluvy. Krajský súd zvyrazňuje, že žalovaní v 2/ a v 3/ rade nedisponovali pohľadávkou, ktorú by bolo možné prihlásiť v rámci reštrukturalizačného konania, ani sa žalovaní v 2/ a v 3/ rade nestali veriteľmi pohľadávky, ktorú by si mohli započítať, započítaním ktorej by došlo k ich zvýhodneniu oproti iným veriteľom, a preto nemohol byť žalobca so svojou žalobou voči žalovaným úspešný.

43. Preskúmaním postupu v konaní pred súdom prvej inštancie a odvolaním napadnutého rozsudku krajský súd konštatuje, že napadnutý rozsudok okresného súdu i v rovine odôvodnenia je koherentný so zákonnou úpravou, správne aplikovanou a interpretovanou okresným súdom na zistený skutkový stav tak, ako vyplynul z dokazovania dostatočne vykonaného pre možnosť rozhodnutia vo veci samej. Okresný súd v rozsudku, ktorý bol napadnutý odvolaním žalobcu, poskytol odpoveď na všetky kľúčové otázky v sporovej právnej veci, a preto nebol priestor pre odvolací súd pre iný záver v rámci odvolacieho konania limitovaného rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu, než napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdiť ako vecne správne rozhodnutie napriek odvolacím námietkam žalobcu vyjadreným vo včas podanom odvolaní.

44. Krajský súd považuje za nevyhnutné poukázať i na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012, v zmysle ktorého odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu.

45. Odvolací súd konštatuje, že okresný súd dospel k vecne správnym záverom, pokiaľ konštatoval, že pri nepreukázaní dôvodu neplatnosti podľa § 39 Občianskeho zákonníka a zákonného predpokladu odporovateľnosti podľa § 57 ods. 4 ZKR nemohlo byť žalobe žalobcu vyhovené a ak takáto žaloba žalobcu bola rozsudkom okresného súdu zamietnutá, rozhodnutie bolo krajským súdom potvrdené ako vo výroku vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, keďže neboli splnené podmienky ani pre zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie, ani pre jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie. Krajský súd len dodáva, že rozsudok okresného súdu má všetky atribúty úplne a riadne odôvodneného súdneho rozhodnutia, je preskúmateľné v jeho jednotlivých záveroch. Krajský súd v podrobnostiach záverov odôvodnenia poukazuje na odôvodnenie rozsudku okresného súdu cez aplikáciu § 387 ods. 2 CSP. Pre úplnosť poukazuje aj na zhodné závery v rozsudku Krajského súdu v Žiline sp.zn. 13CoKR/27/2018 z 23. januára 2019.

46. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP, a to podľa zásady úspechu vo veci. V odvolacom konaní boli proti žalobcovi plne úspešní traja žalovaní (každý samostatne). Z ustanovenia § 262 ods. 1 CSP vyplýva, že bolo potrebné rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania na strane žalovaných v 1/, v 2/ a v 3/ rade, aj bez návrhu. O výške prisúdenej náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

47. Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.